

גליון 453
שנה י' תשפ"א

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

מעשה בחסיד אחד שהיה מטייל בחיפה על שפת הים, והרהר בלבו ואמר, תאמר שהקדוש ברוך הוא עתיד לעשות שער מזרחי של בית המקדש ושני פשפשין אבן אחת של מרגלית? מיד יצאה בת קול ואמרה לו, אלולי שאתה חסיד גמור, כבר היתה מידת הדין פוגעת בך, כל העולם לא נברא אלא בששה ימים, ושער מזרחי של בית המקדש אי אפשר לעשותו הוא ושני פשפשין אבן אחת של מרגלית? ביקש רחמים על נפשו ואמר לפניו, ריבון העולמים, אף על פי שבלב הרהרתי, בשפתי לא פרשתי. מיד נעשה לו נס, ונבקע לפניו הים, וראה מלאכי השרת מחצבים באבן ליפותה ולעשותה חלק, מחקקים בה ועושים צורות וצעצועים בתוך האבן, ואמרו לו, זה שער מזרחי של בית המקדש, ושני פשפשין אבן אחת של מרגלית.

(פס"ד ל"ג פסק"ז ס"ז)

נדבת הר"ר יצחק הרטמן הי"ו

לע"נ אמו מרת מרגלית ב"ר שמואל מאירע"ה

נלב"ע ח' אדר

וליום השלושים י"א אדר של חותנו

הרה"ח ר' יעקב ישראל ב"ר ישכר בער לייפר
זצ"ל

תנצב"ה

פרשת השבוע

מבקש לתת לבני עמך להשתכר ביין המלך על חשבון המלוכה. ענהו רבי אליעזר ואמר, היות והמלך ביקש לעשות עימי הסכם, שבלא נסיגת הדגים יגרש את בני עמי ממלכותו, זהו התנאי שלי להסכם. נשתכנע המלך ואמר הנני מסכים לדברך, אולם זכור תזכור, שבאם תוך ג' ימים לא יסוגו הדגים, אזי יעזבו היהודים מכל ממלכת הולנד את ארצם לצמיתות.

והמלך הוציא אבן צו לפיו יממן המלוכה יין לרוב על חשבון המלכות לכל היהודים. והיהודים הציבו ברחובות עיר חביות גדולות לרוב מלאים יין, והעיר אמסטרדאם צהלה ושמחה בטוב לב ומשתה, והשמחה גאתה שחקים, עד שלא היתה זכורה שמחת פורים באמסטרדאם כאותו פורים. ויהי בפורים לעיתותי ערב, בשעת סעודת היום, הגיע שליח מאת המלך לבית הרה"ק רבי אליעזר והודיעו שכל הדגים נסוגו מהנהר והעיר ניצלה מגזירת המים.

שמחת פורים באמסטרדאם

מסופר שבימי הגה"ק רבי אליעזר רוקח מאמסטרדאם זיע"א בעמח"ס "מעשי רוקח". כידוע אמסטרדאם יושבת על הנהר וסכר מים עב מגין עליה לבל ישטפו המים את העיר. שנה אחת בתענית אסתר, עלו על הנהר רבבות דגים בעלי חרצובות בראשיהם, ובחרצובותיהם דפקו על הסכר, והיה נראה שבתוך זמן מועט יבקע הסכר וכל העיר ישטף במי הנהר. שלח המלך לקרוא להרה"ק רבי אליעזר האב"ד, והזהירו שאם תוך שלשת ימים לא יסוגו הדגים מהנהרהוהסכנה לא תחלוף, יוציא המלך כתב גירוש מידי לכל יהודי הולנד.

ענה רבי אליעזר למלך, שיש בכוחו לקבל על עצמו בקשתו, בתנאי שהמלך יממן מקופת המלוכה יין לרוב למחר ליום הפורים, שיוכלו היהודים לשתות כאוות נפשם באין מעצור. ענהו המלך בכעסו ואמר מורד במלכות אתה, כי אני מבקשך להתפלל ולצום בתענית, ואתה

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים: 6:07 ת"א: 6:09 ר"ת: 6:44

זמני כניסת השבת

פרשת תרומה-זכור

ירושלים: 4:53 ת"א: 5:08

תשועתם היית לנצח ותקוותם בכל דור ודור

היה זה בחג הפורים. בין תלמידי החבריא קדישא שישבו סביב שולחן הבעש"ט הקדוש זיע"א, היו גם תלמידו החביב הרה"ק רבי מאיר מרגליות רבה של לבוב זיע"א ובנו הקט שאול שישב על ברכיו, כבן חמש שנים בלבד היה וכבר ניכרו בו כישרונות ברוכים, אך הכישרון הבולט שבו היה ללא ספק כישרון השירה. לפתע בעיצומה של סעודת פורים פנה הרבי אל שאולקה הקטן וביקשו שישמח את הציבור בזמרתו כיאה וכראוי לשמחת פורים, פניו של האב סמקו וידיו רטטו בהתרגשות, שאולקה, לחש באוזן ילדו: הרבי מבקש שתשיר משהו מיוחד לפורים, הילד הרהר רגע קט הטה את ראשו לאחור, עצם את עיניו ופצח בניגון חדש לא מוכר של "שושנת יעקב", תחילה היה הניגון אטי ורוטט, זמרה חרישית שהלטה אצור בה, ואו החלה החדווה לבקוע, כובשת לבבות ומשתפכת בגלי מתיקות בחלל בית המדרש, קולו הצלול והוך של הילד הלך וגבר ועלה ברגש, הנוכחים היו מוקסמים מהשיר ומניחים לשמחת הניגון להתגבר ולמלא את לבם. הרבי ישב על מקומו עיניו עצומות בדבקות ופניו בווערות, כשסיים את שירתו הנפלאה פקח שאולקה את עיניו, הבעש"ט עדיין יושב על מקומו אחוזו שרעפים כעבור רגע פקח את עיניו והביט בשאולקה במבט אוהב.

למחרת פורים נכנס רבי מאיר אל הרבי ליטול הימנו ברכת פרידה, הרבי קיבל את פניהם בפנים נזרות, לפתע הרצינו פניו של הרבי והוא שקע בהרהורים, רגע ארוך הפליג במחשבותיו, ולפתע אמר: שמא תשאיר אצלי את בנך הקטן לימים מספר? התפלא רבי מאיר לפשר הבקשה, אך הרבי המשיך: "השאר אותו כאן ואני אדאג שימשיך בלימודיו כרגיל, ולאחר השבת הקרובה אחזיר אותו אי"ה לבייתך בלבוב." רגע קצר הביט רבי מאיר בילדו כמבקש לרדת לסוף דעתו, הלה הנהן בראשו בחיוב. אז אמר רבי מאיר בשמחה: ילדי יישאר אצלו כרצונו של הרבי עד לאחר שבת קודש. ימות השבוע חלפו במהירות שאולקה נשאר אצל הרבי גם בשבת, ושירתו בשולחן שערך הרבי הייתה לעונג רוחני עבור הרבי וקהל החסידים. ביום ראשון הורה הרבי לעגלונו לרתום את הסוסים, וביקש מכמה מתלמידיו להצטרף לנסיעה. הבעש"ט יצא מביתו כשידו אוחות בידו של שאולקה, בחוץ המתינו התלמידים, ללא אומר עלו אל המרכבה והיא יצאה אל מחוץ לעיר מתקדמת במהירות אל מקום לא ידוע. הצדיק ישב מכוונס בעצמו ומפליג בהרהוריו. לאחר נסיעה של כשעה, הגיעו לעיירה לא מוכרת, הסוסים האטו במרוצתם ואלכסיי הבין כי עליו להרפות מהמושכות, ברגע המתאים סימן הרבי לאלכסיי וזה עצר את העגלה. החבורה ירדה והתלמידים פסעו אחרי הרבי שהתקרב לעבר בקתה אלמונית שצרחות מחרישות בקעו ממנה, התלמידים נסוגו ברתיעה מה, אך הרבי המשיך לפסוע בביטחון כשהוא אחוז בכף ידו הקטנה של שאולקה, הבעש"ט פתח את דלת בית המרוח ונכנס יחד עם שאולקה.

המחזה שנגלה לנגד הבאים היה נורא, עשרות איכרים מדושני בשר התגלגלו על הרצפה מתבוססים בקיאם, אחרים עדיין ישבו ליד השולחנות אווחים בידיהם בקבוקי י"ש ריקים למחצה, רק מעטים מהנוכחים הפנו מבטם לעבר הבאים והביטו בהם בהשתוממות, תימהונם של אלה גבר כשהבחינו ברבין עטור זקן שיבה מעורר כבוד שניגש אל דלפקו של המוזג, הלם בחזקה וצעק בקול תקיף "שקט, הסו! מנסה לגבור על הרעש העצום, האנשים כולם נדהמו והפנו אליו את מבטם, גם השיכורים נשאו לעברו מבט מוזג מגהקים בקולם בצורמוניות, עוד רגע והבעל שם טוב החל לדבר אליהם בשפתם,

"איכרים עמלים", קרא בקול, "שמעו הקשיבו, יש עימי כאן ילד קטן שיועד לשיר נפלא, אף פעם לא שמעתם קול ערב כקולו של הילד הזה, הבאתי אותו לכאן כדי לשמח אתכם דעו לכם שהוא יודע לשיר טוב מאוד." דבריו של הרבי רעמו בשקט ששרר, והשיכורים הביטו בסקרנות ברבי ובבני פמלייתו, אז גחן הרבי לעבר שאולקה ולחש באוזנו: שיר נא שאולקה שוב פעם את השיר הנפלא "שושנת יעקב" אל תפחד, לא יאונה לך כל רע, הביט הילד ברבי בעיניים קרועות לרווחה, כמו מתפלא על הבקשה לשיר את השיר המרטיט והוך שמקומו יפה בבית מדרשו של הרבי בזמן הקודש של סעודת פורים ולא בבית הוללים זה, אולם מצוותו של הרבי חזקה עליו והוא החל מזמר את השיר במתיקות, גם בפעם הזאת שר בלחש ובמתינות, ובהמשך הגביר לאטו את קולו מגביר את הקצב וממלא בצלילים ערבים את חלל בית המרוח. כשסיים שאולקה לשיר פרצו כולם במחיאיות כפיים רועמות ובצרחות מחרידות הידד, הידד.

הרבי התעורר מדבקותו ונשא עיניו והביט לכל עבר כמחפש משהו, בסקירה מהירה עבר על כל הנוכחים עד שמצא את אשר חיפש, הוא התקדם לעבר שלושה נערים צעירים שישבו בסמוך לשולחן ואחוזו בידיהם קלפי משחק, השלושה נשאו את עיניהם אל הרבי מביטים בו בכחות חושים כמבעד לערפל סמיך, הרבי אחז בידיהם ומשך אותם בזה אחר זה מכיסאותיהם והעמידם במרכז החדר, "שמעתם כיצד שאולקה שר יפה?" צעק עליהם הבעל שם טוב בגערה מעושה, הי זה עני לעומתו בגיהוקים קולניים מלווים בנענועי ראש נמרצים, שאר השיכורים הביטו בהם מהנהנים בראשיהם ברצינות תהומית. מה שמך? שלא הרבי את אחד הנערים "א אנ אנטון ואתה? זו וור זוראיאק גמגם השני ואני פד פד פדריך גיהק השלישי. הבעל שם טוב נענע בראשו ואמר בכעס מעושה, "שמעו שלושתכם" רעם קולו "הכירו את הילד הקטן ששר לפניכם שמו שאולקה, אתם שומעים? שאולקה קוראים לו, ילד טוב והגון הוא ואת זה תזכרו תמיד" הדגיש הרבי "אל תעזו לשכוח אותו בשום אופן הבנתם?" כן, גרגרו השלושה בגיהוק קולני ונענעו בראשם בפחד סתום. אחר כך לקח הצדיק את שאולקה ויצא עמו מהבית כששלושת התלמידים פוסעים אחריהם תמהים ומחרישים. לשאול את הרבי לא העזו, חזקה על הרבי שיועד הוא את אשר לפניו כוונה נסתרת ושמירה עומדת כאן, ימים יגידו. הרבי עלה על המרכבה ותפס את מקומו כבתולה, גם התלמידים הצטרפו והמרכבה יצאה בחזרה בדרכה למיובבו. שנים רבות חלפו מאז אותו אירוע מסתורי.

שאולקה גדל והיה לאיש סוחר מצליח שנועד בעושרו ובעסקיו הגדולים. היה זה בחודש אדר פעם כשהיה בעוד אחת מנסיעותיו הארוכות לרגל עסקיו, החל נותן דעתו על יום הפורים הקרב, מן הראוי היה שביום זה אשהה בביתי ואשמח את רעייתי וילדיי, חשב, הודרו אפוא לסגור כמה עסקאות דחופות ודחה את השאר לימים אחרים, מיהר וארו צרורותיו ופתח בנסיעה לעיר מגוריו לבוב, ימים מספר ארכה לו הדרך, בלבו חש געגועים עזים למשפחתו, הדרך אצה לו וברצותו לקצר את הדרך, הפנה את מרכבתו מדרך המלך אל דרך היער, המרכבה העמיקה לחזור פנימה הסוסים עמלו לפלס את דרכם בינות לעצים, ושאל התרווח במושבו בנחת ושקע במעין תנומה. לפתע התעורר בבעתה והסתכל סביב, מי צעק? היכן אני? הודקף ממקומו בחרדה, הוא הסתכל סביבו וראה מולו שלושה רעולי פנים וסכינים נוצצות בידם, אחד מהם נהם לעברו: רד מהעגלה מיד, ויד נופפה מולו בסכין מלוטשת, שאול הוטל באחת למציאות המזוועה, והבין שנלכד בידי ליסטים המשחרים לטרפם, אחד מהשלושה קרב אליו וסכיניו מונפת לעברו, ערך חיפוש קצר בבגדיו ובצרורותיו, והדף אותו בזרוע שרירית, ושאל מצא עצמו מתבוסס בבוך, השודד כפת במיומנות את ידיו ורגליו אל גזע אילן.

משל ונמשל

ולי חסר עתה כסף למטרה החשובה שלשמה באתי אליך

מסופר על המגיד מדובנא זיע"א, שנודמן פעם לביתו של גביר אחד שהיה גם למדן גדול וקובע עתים לתורה, וביקש ממנו נדבה למטרה חשובה, כדרכו בקודש השמיע המגיד מדובנא כמה דברים על מצות צדקה וגם בעל הבית ענה אחריו בדברי תורה מאלפים על מצוה זו, אך את כיסו לא פתח כלל. ראה המגיד מדובנא שהם מאריכים בדברי תורה ואינם מגיעים ל"תכלית" הביקור, פנה אל הגביר ואמר:

אספר לך סיפור ומשל למה הדבר דומה: מעשה במדינה רחוקה ונידחת שהתושבים לא ידעו כלל על מציאות הבצל, עד שנודמן לשם עני נודד שהביא באמתחתו מעט בצלים לעצמו, כיון שראו אנשי המקום את הירק החדש שמחו בו מאד, ונתנו לנודד ממון רב תמורתו, אחר כך זרעו את הבצלים בגינותיהם ומאז והלאה צמחו שם בצלים בשפע רב, שמע קבצן אחר מה שארע לחברו באותה מדינה רחוקה, שם אפוא בילקוטו חבילת שומים ובא למקום ההוא מתוך תקוה שיזכה כחברו בממון רב תמורת השומים, אנשי המקום שמחו על השומים שבידי האיש והחליטו לשלם לו תמורת השומים בדבר היקר ביותר שהיה להם "בחבילת בצלים".

המגיד מדובנא הפסיק לרגע את שטף דבריו ואחר כך קרא בהתרגשות ואמר: גם אתה הגביר הגדול בעיירה זו מעניק לי "בצלים תמורת שומים", שעה ארוכה הננו מסובים כאן ואתה משמיע לי בלא הפסק חידושי תורה כנגד חידושי תורה שלי, ואילו בתורה נאמר "פתוח תפתח את ירך לו די מחסורו אשר יחסר לו" ולי חסר עתה כסף למטרה החשובה שלשמה באתי אליך.

רק עכשיו כשהוא כפות וחסר ישע, החל שאל לעכל את אשר אירע, עיניו התרוצצו לכל עבר בבהלה, אך שום ישועה לא נראתה באופק, אחד השודדים ניגש אליו עיניו בורקות באכזריות, "התכונן למות" סינן בקצרה, "רגעים ספורים נותרו לך לחיות הכן עצמך לקראת הבאות" סיים בגסות.

רועד ורותת, פניו חיוורות ועיניו בולטות מיוחד, מצא שאל בנפשו את הכוח להתעשת, והחל נותן דעתו לווידי האחרון, אלה רגעי האחרונים הרחר בהשלמה קודרת, דמויותיהם של הוריו האהובים חלפו בזיכרונו בבהירות רבה, דמותה של רעייתו וילדיה, הכול ריצד לנגד עיניו כסרט מהיר. עיניו מלאו דמעות והוא כבר נפרד במחשבתו מכל היקר והאהוב עליו, לפצע עלתה תמונה נוספת לנגד עיניו, בית מרוח כפרי כשהיה ילד קטן יושב על ברכי אביו, ואבא לוחש לו שאולקיה הרבי רוצה שתשיר, הוא רוצה לשמוע כיצד אתה מזמר תשיר את שושנת יעקב, לרגע פקח שאל את עיניו והתנתק מחוט הרהוריו שסחף אותו בעקשנות לימים רחוקים, הוא חזר אל המציאות העגומה, בעצמו לא שם לב לדמעות הרתחות הללו ששטפו לפתע את פניו, הוא הביט בשודדים שיסבו סביב המדורה סועדים ומשוחחים ביניהם בשקט מיוחד, ניחא, אמר לעצמו חפצתי להיות בבית, לשמוע את קריאת המגילה ולקיים בהידור את מצוות החג, אך לא כך חפץ הקב"ה, אשלים אפוא עם גזירתו יתברך, אך לפחות אצא ידי חובתי בדבר מה מעין מצוות הפורים, ומה ביכולתי לעשות עכשיו כשאני כפות אל העץ? אשר לפחות בפעם האחרונה את אותו ניגון של "שושנת יעקב" של הרבי.

החל שאל לשיר בדבקות ואף שניגן את המילים בלחש, הן נשמעו היטב בדממת היער, משום מה לא באה צעקת השתקה מצד השודדים, שאל עצם את עיניו בחזקה הוא לא רצה שמראה הערלים הללו יוציא אותו מרצף דבקותו, קולו הרוטט החל עולה בדבקות, קולו בקע מגרונו וך וזקוק יותר מתמיד, כמו אז בימי ילדותו וכמו אז ראשו היה מוטה לאחור אך הפעם ידיו היו כפותות ועיניו עצומות בדבקות נוראה, שאל סיים את ניגונו באטיות יתרה משל ניסה להרוויח עוד שניות ספורות של חיים, ואז פקח את עיניו הרטובות ומבעד לדמעות הבחין בשלושת השודדים הללו עמדו בסמוך לו, מביטים בו בהשתאות פיהם פעור בהשתוממות, רגע ארוך עמדו זה לעומת אלה, פתאום לחש אחד מהם: "זה אתה שאולקיה" אור בהיר הציף פתאום את זיכרונו ברווחה עצומה, הוא פקח עיניו והביט ממושכות בשלושה שעמדו לפניו: "אנטון, זוראייק, פדריק?" החזיר בשאלה, אלו ניגשו אליו במורא, ידיהם רוטטות בהתרגשות ופניהם מעוותות במבוכה, הם התירו ממנו את החבלים העבותים שכפתו אותו אל העץ ושאל שחרר את ידיו, "הרבין שלך", אמר אחד מהם "אף פעם לא שכחנו אותך, היה זה לפני שלושים שנה ילד אחד שר לפנינו את השיר הזה והרבין אמר לנו שלעולם לא נפגע בו, כה מתוק היה השיר שאי אפשר היה שלא להיזכר בך, בשאולקיה הקטן". באותה השנה רטט קולו של שאל כשפיוז לעצמו ברגש את מילות הברכה בתום קריאת המגילה "שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי תשועתם היית לנצח ותקוותם בכל דור ודור".

צ'ין אדם לחברו

ענותנותו של החיד"א

מסופר על הגה"ק החיד"א זיע"א (יומא דהילולא י"א אדר) שהיה רגיל להריח טבק, בכל עת ובכל זמן קופסת אבק הטבק לא זזה מידו כל היום וגם בלילה, היה ננער משנתו משעה לשעה, נוטל את ידיו ומריח מן הטבק וחוזר לישון. פעם בהיותו בדרך מסעיו כשד"ר שליח דרבנן מארץ הקודש בצרפת, שבת שבתו בביתו של אחד הגבירים, ולן אצל גביר שני כי כך היה המנהג, שהיו קונים בתרומה גדולה לטובת ארץ ישראל את הזכות שהשליח השד"ר יסעד או ילון אצל מישוהו, ושניים זכו בו, אותה שבת אחד לסעודה ואחד ללינה. הימים מות החורף היו, שלגים ורוחות עוים השתוללו וסערו בחוץ. וכשניער הרב כדרכו באמצע הלילה לשאוף טבק, חיפש וחיפש ולא מצא את קופסתו. בתוך כך נזכר כי שכח והשאיר קופסתו במקום הסעודה בבית הגביר השני. מיד התלבש בזריזות והלך למקום שסעד שם ודפק בשער. ירדו בני הבית לראות מי הדופק ונתחלחלו חיל ורעדה בראותם כי מרן החיד"א בכבודו ובעצמו בא באמצע הלילה ובמוג אויר כזה. הרב הרגיעם באמרו שרק שכח משהו באולם הסעודה, נכנס ונטל את קופסת הטבק, ומיהר וחזר לבית מלונו.

משהגיע לאכסניה שלו ושכב על משכבו נתן לעצמו דין וחשבון, מה עשה, בשביל קופסת טבק העיר משנתם את בני ביתו של הגביר, ואף את משרתי הבית שבדאי היו עייפים ויגיעים מעבודתם במשך היום ומתוקה שנת העובד. מיד נתמלא כל לבו חרטה וצער גדול על המעשה

אשר עשה, הניח את קופסת הטבק הצדה ושוב לא נגע בה והדיר עצמו מן הריח, וכל הלילה נדדה שנתו מעיניו בשל רגשי נחם ומוסר כליות. למחרת בשבת בבקר צויה הרב להכריז בעיר שידרוש בבית הכנסת הגדול אחרי קריאת התורה וכל בני העיר יתאספו לשם.

כשסיימו קריאת התורה, עלה הרב על הבימה ובקול ספוג דמעות סיפר לקהל כל אותו מעשה שהיה לו עם קופסת הטבק, והמשיך ואמר רבותי גם מקודם ידעתי גם ידעתי מייעוט ערכי הדל אדם מועט לעולם, אך מתוך מכשול הטבק שקרה לי נוכחתי כי חדל אישים הנני, שלא יכולתי למשול בעצמי ולשלוט על רצוני אפילו שעה קלה.

רבותי במטותא מכם אם יש את נפשכם לחלק כבוד לארץ הקודש, אינני רשאי למנוע, אבל לי לשמי, עיניכם הרואות כי אינני כדאי וראוי לכבוד. הריני מבקש סליחה ומחילה, סיים מרן החיד"א מכל העובדים בבתי שני הגבירים ומבעלי הבתים, שהעזתי בהם פנים להפריע מנוחתם. ולשם תשובת המשקל הנני נודר בזה נדר גדול לאלקי ישראל, על דעת המקום הזה, שמדיום והלאה לא אוסיף לשאוף טבק כל עיקר מעתה ועד עולם. וה' הטוב יכפר בעדי.

בשמעם את הדברים האלה געו כל העם בבכיה. ואמרו שמעולם לא נשמעה דרשה שתעורר להרהורי תשובה בכל הלבבות, כדרשה זו שדרש מרן החיד"א באותה השבת.

הילולא דצדקיא

שבת קודש ח' אדר

הרה"ק רבי אליהו הכהן ב"ר שלמה אברהם (שבת מוסר - תפ"ט)
הרה"ק רבי גרשון מלאצק (תלמיד הבעש"ט - תקמ"ה)

יום ראשון ט' אדר

הרה"ק רבי יוסף יואל היילפרין אב"ד סטעפין (תלמיד הבעש"ט - ב"ר יעקב אהרן)
הרה"ק רבי שמואל שמעלקא קליין אב"ד סעליש (צרוור החיים - תרל"ה)
הרה"ק רבי ישראל יעקב מחוסט ב"ר מרדכי מנדבורנא (תרפ"ט)

יום שני י' אדר

הרה"ק רבי יוסף ברוך מניישטאט ב"ר קלונימוס קלמן הלוי מקראקא (הגוטער יוד - תרכ"ז)

יום שלישי י"א אדר

הרה"ק רבי חיים יוסף דוד אוולאי ב"ר יצחק ורחיה (חיד"א - תקס"ו)
הרה"ק רבי אברהם מסאכטשוב ב"ר זאב נחום (אבני נור - תקפ"ג)

יום רביעי י"ב אדר

הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר יצחק אייזיק מוידטשוב (הרה"ק רבי שלמה מסאטוב ב"ר חנוך העניך מאלעסק (תרע"ט)

הרה"ק רבי אהרן הורוץ אב"ד בייטש ב"ר מאיר מדויקוב (תרפ"ו)

יום חמישי י"ג אדר

רבינו יהודה ב"ר שמואל החסיד (ספר חסידים - ד"א תתקע"ה)

הרה"ק רבי בצלאל מרגליות אב"ד אוסטרא ב"ר מאיר (בעל מאיר נתיבים - תקפ"א)
הגאון רבי משה פיינשטיין ב"ר דוד (תשמ"ו)

יום שישי י"ד אדר

הרה"ק רבי שלום יוסף משפיקוב ב"ר דוד (תר"פ)
הרה"ק רבי משה מרדכי ב"ר חיים ישראל מפילוב (תרפ"ט)

זרחת חנו עלינו ונול רל ישראל אמו

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נפלאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מח"ס "גם אני אדיר" יסודות יסודי החר"ס על המצוות.

תיכף לנטילה ברכה (ט')

א) אם נטל ידיו למים אחרונים, וצמא למים. צריך לברך שהכל נהיה בדברו, ולשתות, לחוש לדעת הרמ"א (או"ח סימן קצ"ז סעיף ד') שאינו חייב לברך ברכת המזון מדאורייתא אם לא שתה, והוא עדיין תאב לשתות. (א"א"ז הגה"צ הגר"ל רבינוביץ זצ"ל, בעל "מעדני השלחן", בתשובה שנרפס בקובץ רבעון קרית ספר, אלול, תשס"א, עמוד כ"ח)

ב) כמה השיעור של תיכף לנטילה ברכה, ראה במאמרו הנפלא של הגה"צ רבי יעקב בלוי זצ"ל, מרבני בד"ץ העדה החרדית, בקובץ "מה טובו אהליך יעקב", (כרך י' עמוד מ"ו ואילך), שהביא כל השיטות בזה בבחיורו. ע"ש

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

לזכות

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ולכל הנילוויים אליו